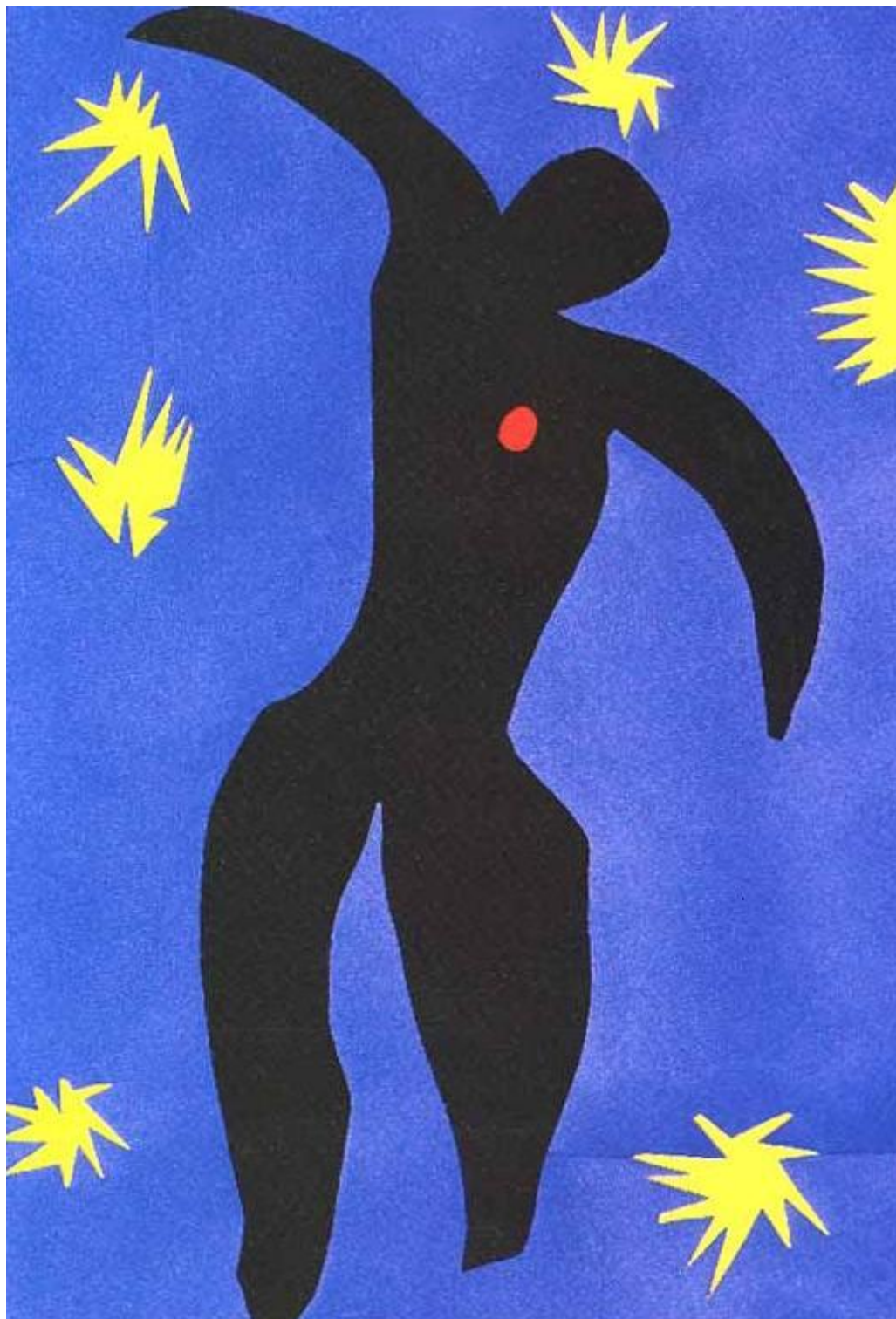

5 Ιουλίου 2012

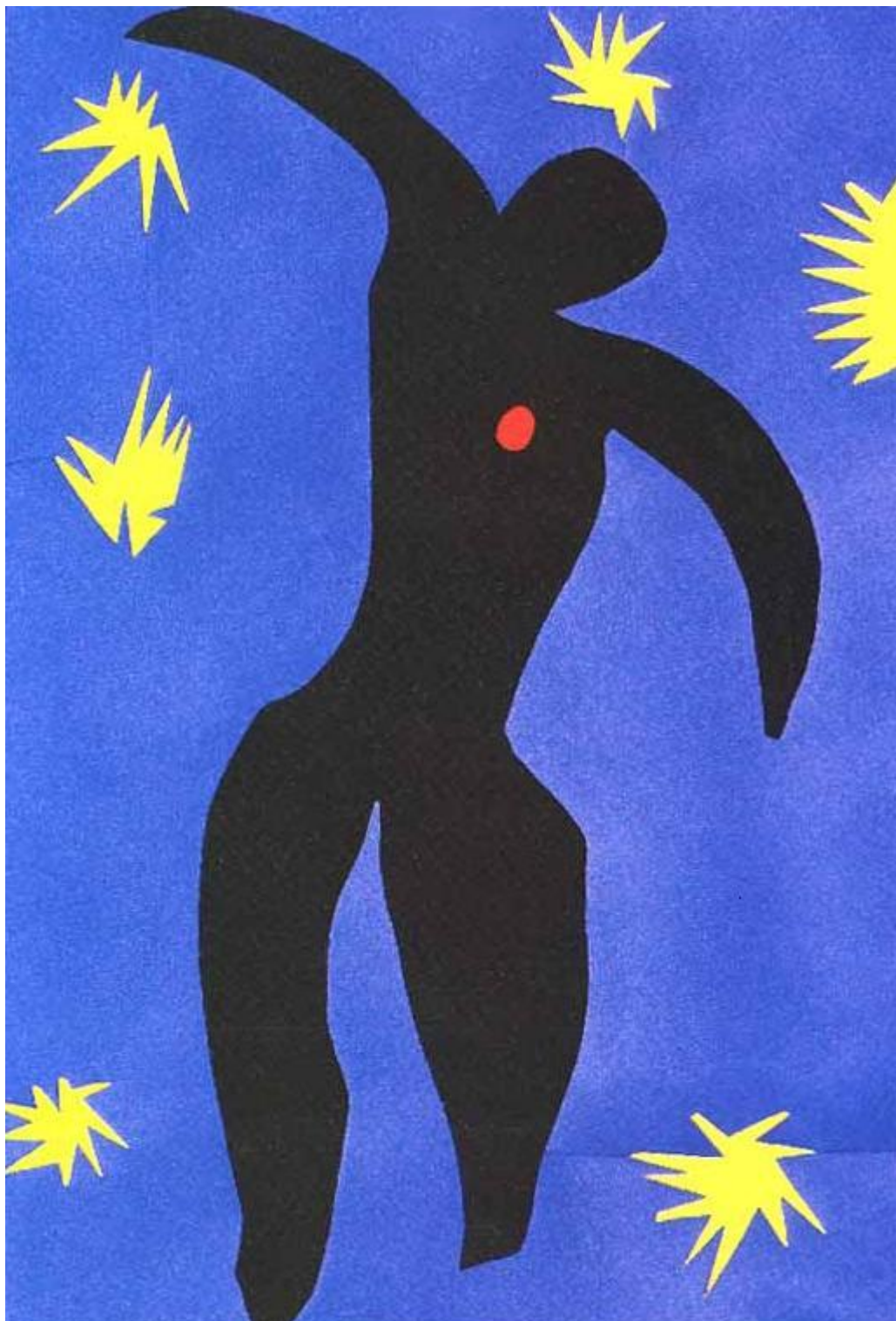
Νεότητα Δύσκολων Χρόνων

Πολιτισμός / Ποίηση

Κατερίνα Χουζούρη

Τι θα κάνουν οι νεώτατοι, οι ωραίοι,
με την τραγικήν εφηβεία,
ραγισμένο κρύσταλλο της ψυχής,
αφανισμένο λουλούδι, άγουρο χαλασμένο καρπό,
κίτρινο της αυγής χρώμα μελαγχολικό;

Matisse Henri, Jazz

Αρχίζει μέρα συννεφιασμένη,
μ' αδιέξοδον ουρανό, βαρύ, φορτωμένο
καταιγίδες φανερές κι ύπουλες.

Τι θα κάνουν εκείνοι, που έχουν
τα ωραία, τα φοβερά εκείνα μάτια
της νεότητας καθαρά κι αμετάπειστα;
Τα κλειστά βλέφαρά του, πολύ σκιερά,
της μονήρους αμαρτίας σημάδι,
έμοιαζαν φτερά πεταλούδας πελώριας,
όμως νυχτερινής, δίχως τα λαμπρά χρώματα.
Του άλλου το άγριο σχεδόν, όμως τόσο γλυκό,
καστανό ανοιχτό, βλέμμα λαμπρό,
όπως των αγριμιών μ' αθωότητα,
αγνότητα κι απορία γεμάτο,
ύστερα δήθεν αδιαφορία, ύστερα
περηφάνειαν οδυνηρή...

Τι θα κάνουν
οι έφηβοι, όταν τόσο πολύ
γνωρίζουν και δεν μπορούν να ελπίζουν,
καθώς αρχινούν τη ζωή;
Λαχταράν ουρανό, καθαρό φως
και στον γαλάζιο πόντο ν' αρμενίσουν
ελεύθεροι να πιστέψουν ζητούν
στην ανθρώπινη δύναμή τους ακέρια.
Τους έταξαν την πλήρη ελευθερία,
η θυσία του αίματος να πληρωθεί.

Πιο βαριά η δουλειά τούς δένει
κι η προσπάθεια που αυξάνει επίπονη,
δεν αφήνει το άνθισμα ευτυχίας καλής.
Οι πιο καθαροί πόθοι άσπρα περιστέρια,
σκλαβωμένα χτυπιούνται, λαβώνονται απάνθρωπα.
Τι ξέρουν αυτοί και δεν μιλούν;
Ποια σκληρότητα έμαθαν;
Ο Αχιλλέας κι ούτ' ο Οδυσσέας
δεν ξεκινούν στους πολέμους, πιστεύοντας
στους ωραίους, κοντά στους ανθρώπους θεούς.
Στα μαρμαρένια γυμνάσια της άψογης καλλονής
δεν μπορεί απ' τους εφήβους κανείς,
άπληστος για της ζωής το λαμπρό μυστικό,
να μιλήσει περήφανα, τον άκαμπο
να υμνήσει, της αρετής των ιδεών, γέροντα.
Κανείς δεν περιμένει,
έχασε την δόξα της η χαρά της αναμονής,
τον άσπιλο της κόρης έρωτα, όνειρο απείραχτο
να χαρίζει το μήνυμα άλλης ζωής.
Τι θα κάνουν οι νεώτατοι,
όταν το ξεγέλασμα της ορμής,
δεν γίνεται απaráμιλλη οπτασία;
Όταν, πριν αρχίσουν της ζωής

την τυραννικήν δοκιμασία, γνωρίζουν
το τέρμα κλειστό, την περιπέτεια δίβουλη;
Όταν τόσο γνωρίζουν, που δεν ελπίζουν
στην έξοχη νίκη της αρετής.
Άγγελος δεν φαίνεται κανείς,
της πικρίας το ποτήρι να του προσφέρει.
Μονάχος ο έφηβος θα το φέρει
στα πικρά, σιωπηλά χείλη του,
όπου κανένας λόγος προσευχής,
προσφυγής δεν ανθεί, δεν καλεί τον πατέρα,
τη στιγμή της φριχτής δοκιμής,
της αμείλιχτης μοναξιάς, της απιστίας,
της πιο μεγάλης δοκιμασίας του ανθρώπου.

Ζωή Καρέλλη, «Ποιήματα», Ερμής 1996

<http://bit.ly/19PDp0n>